

L'ÚLTIMA VOLADA

Text: OLGA XIRINACS
Il·lustració: FINA RIFÀ

Per a Marina.

Té la papallona a la mà i el vent de finals de juny, calent i sec, fa bellugar les ales fràgils.

La nena diu,

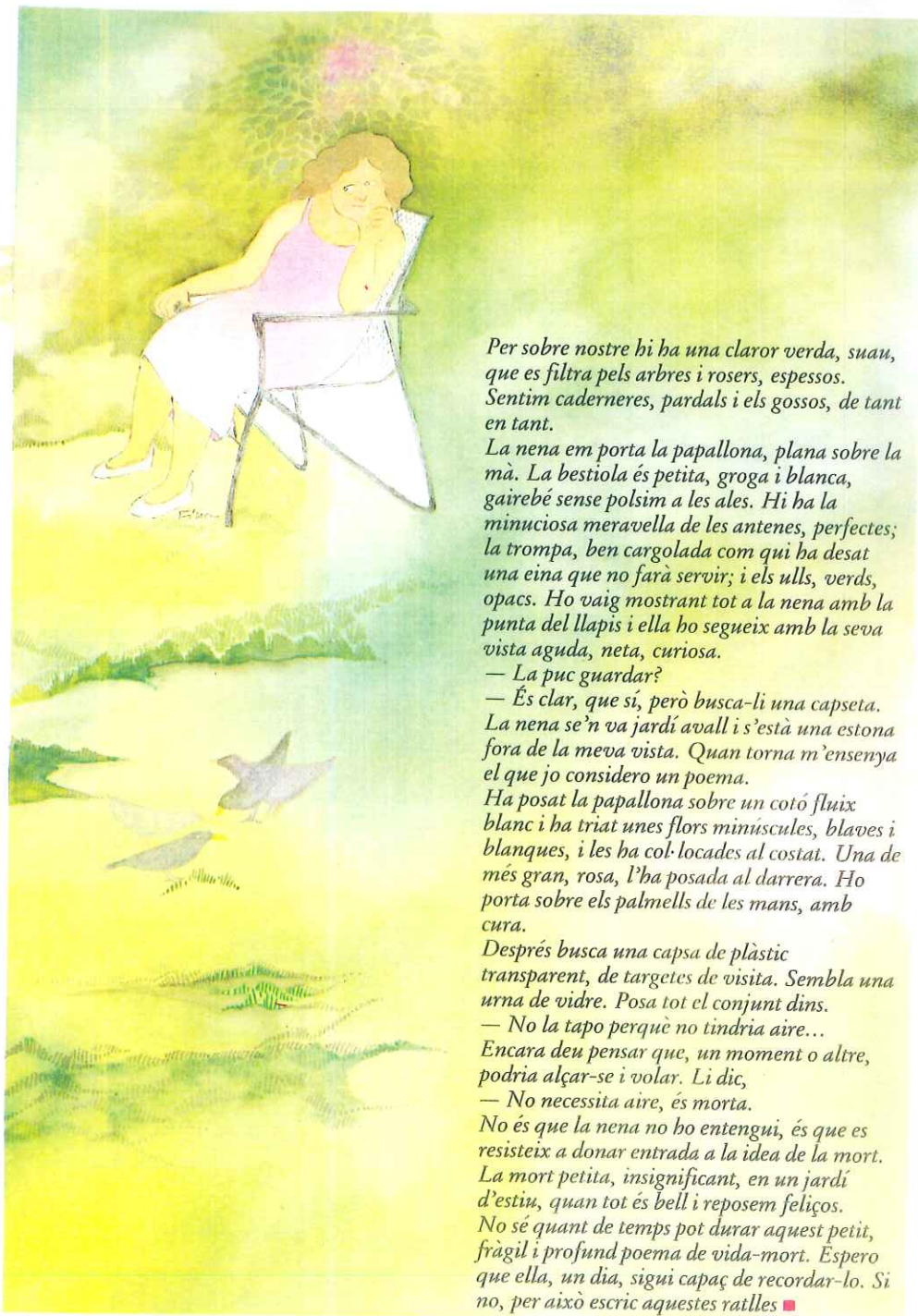
— Mira, es mou!

Ella mateixa s'estranya que una papallona viva s'estigui quieta als seus palmells, sense fugir. Però és el vent.

A la nena li costa de creure que la papallona sigui morta. No com nosaltres, que a vegades ens costa creure en una cosa viva.

— Ara ha mogut les potes una mica.

Ella voldria que fos així. La contempla profundament, esperant qualsevol senyal de vida.

Per sobre nostre hi ha una claror verda, suau, que es filtra pels arbres i rosers, espessos. Sentim cadeneres, pardals i els gossos, de tant en tant.

La nena em porta la papallona, plana sobre la mà. La bestiola és petita, groga i blanca, gairebé sense polsim a les ales. Hi ha la minuciosa meravella de les antenes, perfectes; la trompa, ben cargolada com qui ha desat una eina que no farà servir; i els ulls, verds, opacs. Ho vaig mostrant tot a la nena amb la punta del llapis i ella ho segueix amb la seva vista aguda, neta, curiosa.

— La puc guardar?

— És clar, que sí, però busca-li una capseta.

La nena se'n va jardí avall i s'està una estona fora de la meua vista. Quan torna m'ensenyà el que jo considero un poema.

Ha posat la papallona sobre un cotó fluix blanc i ha triat unes flors minúscules, blaves i blanques, i les ha col·locades al costat. Una de més gran, rosa, l'ha posada al darrera. Ho porta sobre els palmells de les mans, amb cura.

Després busca una capsa de plàstic transparent, de targetes de visita. Sembla una urna de vidre. Posa tot el conjunt dins.

— No la tapo perquè no tindria aire...

Encara deu pensar que, un moment o altre, podria alçar-se i volar. Li dic,

— No necessita aire, és morta.

No és que la nena no ho entengui, és que es resisteix a donar entrada a la idea de la mort.

La mort petita, insignificant, en un jardí d'estiu, quan tot és bell i reposem feliços.

No sé quant de temps pot durar aquest petit, fràgil i profund poema de vida-mort. Espero que ella, un dia, sigui capaç de recordar-lo. Si no, per això escric aquestes ratlles ■